

slavnih mojstrov, ki so ustanovili imé italijanskega slikarstva. Vidi se, da je Janez Šubic za svojega dolgoletnega bivanja na Laškem temeljito študiral svojstva italijanskih umetnikov ter si prisvojil v last vse prednosti te krepke, moške manére. A slika je zlasti tudi zategadelj važna in imenitna, ker zdaj v našem muzeji opazujemo lahko razloček med obema bratoma, Janezom in Jurijem; prvi stopa po potih starejše klasične šole, družec ž njo seveda tudi moderna sredstva, drugi pa je zastopnik moderne meri in njene tehnike; ž njeno pomočjo nam je ustvaril one štiri slike za novi muzej, ki smo jih nedavno bili opisali v tem listu.

Omenili smo na prvem mestu mojstersko tehniko in skrbne podrobnosti nove slike Janeza Šubica, ker smo prepričani, da so to glavne lepote njegovega najnovejšega dela, lepote, ki bodo gotovo vzgledno vplivale na naš mladi slikarski narastaj, kajti prejasen so nam dokaz temeljitiga znanja. A nič manj nam ne ugaja kompozicija slike, harmonično sodelovanje raznih faktorjev in idejalni vzlet, ki veje iz slike našega rojaka. Vse delo nam priča, da je Janez Šubic mož, ki razpolaga z vsemi sredstvi, potrebnimi pravemu umetniku. Slika njegova bo gotovo našla zaslužen občudovanje med njegovimi rojaki in bode v družbi z bratovimi deli glavni kras deželnega muzeja v Ljubljani.

Slovenski glasnik.

Nove knjige slovenske. Spet lepa nova šolska knjiga! Imenuje se: Občna zgodovina. Spisal in založil Janez Jesenko. Drugi del: Srednji vek. Drugi popravljeni natisek. „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani 1886, 8, 81 str. Cena samo 30 kr. — G. profesor Jesenko je že pred več leti izdal zgodovino srednjega veka za nižje razrede srednjih šol slovenskih, a ta učna knjiga je bila nekoliko preobširna ter zategadelj ni popolnoma ustrezala zakonitim predpisom. Zdaj je g. profesor to svojo knjigo od blizu 9 pol skrčil na 5 pol ter tudi drugače jo popravil v marsikaterem oziru. Učna tvarina je pregledno razdeljena, dikcija mirna, pisava pravilno. G. profesor je izvrsten pripovedovalec in dober stilist; pripoveduje samo to, kar spada v šolsko knjigo, kratko in točno brez vse nepotrebne navlake. Hvaležni smo tudi g. pisatelju, da je knjigi udaril tako nizko ceno, da je njegove „Občne zgodovine“ II. del najcenejša knjiga, ki se rabi po srednjih šolah naših.

— Mariborske „Ljudske knjižnice“ 21. snopič obseza konec povesti „Beneška svatba“, 22. snopič pripovedno pesem v dvajsetih spevih „Petrovska Mati božja“, zložil J. Frankolski in 100 deloma prav dobrih in osoljenih „Kratkočasnic“, katere je nabral Štefan Kovačič, nadučitelj. Tém je v 23. snopiči Alojz Vakaj dodal štirinajst „kratkočasnih pravlic in povestij“.

Pisateljsko podporno društvo je imelo meseca decembra m. l. dva mnogoštevilno obiskana shoda v ljubljanski čitalnici; prvemu je predsedoval gosp. dr. I.

Tavčar, drugemu g. med. dr. Fr. Zupanec; predaval je prvi večer g. Ivan Železnikar o francoskem pisatelji, za francoske okupacije bivšem knjižničarji v Ljubljani, Ch. Nodierji, drugi večer nam je pa g. prof. L. Pintar bral „Paridovo sodbo“ iz Lukijana. Oba gospoda sta z zanimivim predavanjem jako ugodila društvenikom. Prihodnji shod bo de dné 2. januvarija. — Društvu so med tem časom še pristopili sledeči gospodje: I. pravi udje v Ljubljani: Pintar Luka, gimn. profesor, Šumi Fran, historiograf. — II. pravi vnvanji ud: Klodič Anton vitez Sabladovski, c. kr. šolski nadzornik v Trstu. — III. podporni udje v Ljubljani: Bohinec Fran, železniški uradnik, Duffé Ivan, mestni inženir, Jeločnik Anton, posestnik, Luckmann Jakob, c. kr. računski svetovalec, Razinger Anton, mestni učitelj, Svetek Janez, železniški uradnik, Zabukovec Jakob, c. kr. računski revident, dr. Zupanec Fran, c. kr. zdravstveni koncipist. — IV. vnvanji podporni udje: Revelante J., direktor c. kr. učiteljskega v Kopru, Franković Ivan, c. kr. profesor, Kristan Josip, c. kr. profesor, Milohnič Ivan, c. kr. profesor, Pančur J., c. kr. profesor, Poniž B., učitelj na c. kr. vladnici — vsi v Kopru, Obreza Adolf, drž. in dež. poslanec v Cirknici, Gruntar Ignacij, c. kr. notar v Logateci, dr. Strgar Stanko, zdravnik v Logateci. — Doslej ima društvo 124 udov.

Matica Slovenska začne te dni razpošiljati knjige svoje za leto 1885. Matičnjaki prejmo po dvoje knjig:

Prva je „Spomenica tisočletnice Metodove smrti.“ Spisal dr. Fr. Kos. Natisnila „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani 1885, 8, 174 str. G. pisatelj v prvem delu kritično razglablja raznovrstne kronike, legende, listine, pisma, skratka vse zanesljive in ponarejene vire, katere mora jemati v poštev vsak pisatelj, ki nam hoče podati zgodovinsko razpravo iz Metodove dobe. V drugem delu nam, vedno opiraje se na vire, kratko in korenito riše življenje in delovanje blagovestnikov slovanskih, opisuje žalostno usodo panonsko-moravske nadškofije po Metodovi smrti, razpravlja o starocerkvenem jeziku in njega domovini ter našteva panonsko-slovenske spomenike. V tretjem delu nam korenito opisuje slovensko zemljo v devetem stoletju z zgodovinskega stališča ter temu poglavju dodaja še tri zgodovinske razprave o začetku frankovske oblasti po Slovenskem o domačih in tujih knezih po slovenskih deželah in o moravski državi v 9. stoletju. Knjiga je pisana z vsem učenim aparatom, vidi se ji na vsaki strani, kako temeljito je g. pisatelj preiskoval vire in kako vestno premišljal vsako trditev, predno jo je zapisal. Malo imamo Slovenci tako tehtovitih knjig, kakršna je ta! Na čast je Matici in národu našemu in tisti, ki so te misli, da Matica bódi nam Slovincem kolikor toliko znanstvena akademija, smejo biti ponosni na dičnega gospoda pisatelja. Knjiga se nam zdi tako pomenljiva, da še pozneje kaj izpregovorimo o nji.

Druga knjiga je „Letopis“, katerega je uredil prof. Fr. Levec in natisnila „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani 1885, 8, 496 str. Knjiga ima jako bogato vsebino in za danes hočemo samo na kratko poročati o posameznih nje razpravah. G. dr. Jos. Vošnjak priobčuje jako zanimivo razpravo „Socijalni problem in kmetski stan“, v kateri v velikih potezah riše socijalno vprašanje, opisuje žalostno usodo propadajočega kmetskega stanu, našteva uzroke njegovega propadanja in končno omenja pripomočkov, s katerimi bi mu bilo pomagati. Spis bode gotovo z zanimanjem bral vsak, ki ima količkaj srcá za poljedelca našega ter pozna bremena, ki težé hrbet njegov. — Pokojni Fr. Jos. Remec nam živo opisuje žetitovanske običaje po Gorenjskem, D. M. Obalovič óne v tržaški okolici. Zlasti